

Úlvurinn varð standandi eina löt, fór so sinniliga gangandi og hvarv aftur undir einari herðu.

Ansíð eftur!... Tit megu
 ekki fara frá kerrunum!...
 Haldið inn í skógin, skógin
 fór fannan! rópti oddamaðurinn
 hjá ránsmannaliðinum og
 reistist í ísporunum. Men
 manningin á kerrunum var
 lungu farin í holt við at kuta
 dráttarlínurnar av, og røðin
 av hestmonnum, sum var
 komin í ólag av maskinbyrsu-
 skjótingini, flýddi yvir hals
 og herðar.

Öddamaðurin vendi hestinum og sá ein einsamallan álöpsinn koma tvíspórandi. Hann reigggjaði við svørðinum upp um hövd. Áv kíkaranum, hann hevdði hangandi á bringuni og skikkjuni, sum bylgdist í lotinum sum veingir sá öddamaðurin, at hetta var ikki nakar vanligur reyður hermaður, hann hevdði fyrri sær, og táttái í teymarnar. Hóast boðið var langt hómaði hann eitt ungt andlit, sum fult av vreiði snærkti móti vindingum. Hesturin hjá öddamanninum fell á knæ og tók at dansa undir honum, tá skráddi pistólíni úr beltinum og rópti:

Tín hvölpur! Ja, reiggja tú bert við hasum leikasvörðinum! Nú skalt tú hava við meg at gera!...

So meðdaði hann eftir tísvörtu skikkjuni, sum kom nærri og nærri og skjeyt. Hesturin rann nakrar fáar metrar, áðrenn hann stoyttist eftir hövðinum, men Nikolka var skjótur uppátt, blakaði skikkjuna frá sær og kom rennandi ímóti honum. Hann skjeyt alla tíðina. N' hann nærri og nærri...

Inni í skógini gav onkur seg illa. Eitt skýggj dróg fyri sólina, og skuggarnir komu krúpanði fram eftir steppuni.

Ein svoðrinn smádrongur, hann rennur seg lúkst beint í deyðan, hugsaði oddamaðurinn við sjálfum sær, og ekki fyrr enn hin hevði brúkt öskotini hjá sær, koyrði hann á hestin hjá sær og legði eftir honum sum ein rofuglfur. So snaraði hann sær eitt sindur á og brá svørðinum. Hann kendi, hvussu kroppurinn á mótstöðumanninum linkaði og hoknaði niður. Hann sprakk úr saðlinum, treiv eftir kikaranum, hin hevði um hálsin og sá at hann var í kromleðurstyvulum. Hann kveitti kvikliga uttan um seg og settist at toga teir av líkinum. Hann setti fótin á knæið á honum og hevði skjótt fingið annan styvlan av honum. Við hinum gekst verri. Hosan mundi helst vera gliðin niður, tí einki hjálpti um hann so setti á av øllum alvi. Hann svór við.

Endiliga eydnaðist það. Hosan ála heilt niðri í styvlanum, og nú sá hann á til bera fótinum eitt sindur oman fyrir ökilin eitt móðurmerki sum eitt dúvuegg til stóðdar. Spakuliga sum ræddist hann at hin deyði skuldi vakna vendi hann til longu kólnaða andlitinum á. Úr munnum hann ein heilur áarfossur oman yfir hendurnar á honum. Hann stardi at andlitsyvirbragðinum á hinum deyða, legði so lorkusliga báðar hendur niður á teir ungu herðar, og segði hignandi:

— Sonur mín!... Nikolka mín... Mitt egna kjøt og blóð! So myrknaði hann í andliti og rópti:

— Hví sigur tú einki. Á, at
hetta skuldi henda meg...

Þetta skáld hefur mikið
 So signaði hann oman yfir
 tann deyða, togaði tey blóð-
 ugtu eynalokini sundur og
 hugdi til fánýtis eftir lívi í
 teimum brostrnu eygunum,
 meðan hann skakaði tann lív-
 leysa kroppin... Men Nikolka
 hevði í deyðanum biti tenn-
 rinna fast saman um tann blá-
 liga tungubroddin, sum
 ræddist hann at skula koma
 at smetta frá onkrum ómeta-
 liga stórum og umráðandi.

Oddamaðurinn fyrri ráns-
mannaliðinum trýsti hendur-
nar á soninum inn at bringuni
og kysti tær. So setti hann
pistólina inn millum og læt
skotið av...

Um kvöldið, tá hestmenn sum skuggar komu út úr skóginum, og vindurin bar ljóðið av mannamáli, rossagneggi og glintinum frá istigarunum út um steppuna, fór ein rægammur dovisliga á flog upp úr tí tætta og rísna hárinum á oddamanninum

fyri ránsmannaliðinum. Hann
vant seg hægri og hægri upp
í loft og hvarv sum ein flykra
høgt, høgt uppi undir tí gráa
hevstbleika himmalinum.

*Hans Thomsen umsetti
eftir Mihail Sjolohov*

Lesnaður fyri alla familjuna

[illegible]